

БЪЛГАРСКИ КНИЖИЦИ.**ПОВРЪМЕННО СПИСАНІЕ**

НА

БЪЛГАРСКО-ТО КНИЖНИНЪ.

Подписка-та за спомоществованіе-то на Български-тъ книжици и на Българско-тъ книжнина ся приема у Настоятели-тъ на Българскитѣ Книжици: Въ Цариградъ у Г. Атанаса Георгева, Силова и Г. Станча Брадинскій въ Едирне у Гос. Георги Карамхалева, въ Железникъ у Г. Иваница Стоянова, въ Казанлъкъ у Г. Ст. Груйову, въ Габрово у Г. Христъ Х. Из. Маначова, въ Търново у Г. Ник. Златарскаго, въ Ловеч у Г. Доктора К. Павлова и брата му, въ Лѣвскъ у Г. Х. Евстата Х. Георгова, въ Видинъ у Г. Сев. І. Ганзовенова, въ Пиротъ Г. Коста Нешова, въ Свишовъ у Г. Ат. И. Каракашева, въ Русчукъ у Г. Петра Златова, въ Разградъ у Г. И. Економова, въ Шумицъ у Г. Никола Бапарова, въ Сливизъ у Г. Добря Нанаѣтова, въ котиль у Г. Нешна Босва, въ Силистрѣ у Г. Рада Теодорова, въ Тулча у Г. Георги Карловскій, въ Варшъ у Г. Братѣ Гергевичи, въ Джуна у Г. Братѣ Бъргови, въ Пловдивъ у Г. Доктора С. І. Чомакова, въ Хаской у Г. Христофудъ Чорбаджи, въ Калояръ у Р. Д. Къой башіева, въ Карлово у Г. Стеф. Папа Василева въ Т. Пазарджикъ у Г. Стефана Захаріевича, въ Самоковъ у Г. Братѣ Х. Георги, въ Дувинца у Г. Димитра Янакиева, въ София у Г. Димитра Трайкова, въ Велесъ у Г. Манча Башкева; въ Брусъ у Г. Бича Н. Маѣолова, въ Измаилъ у Г. Шопова, въ Галацъ у Г. Евлогія Георгиева, въ Ясъ у Отца Архимандрита Наѣланиа Стояновича настоятели на Добровецкия мѣнастѣръ въ Ибраша у Г. Михаила Поповича, въ Гюргево у Г. Танаса стоанова, въ Букурещъ у Г. Хр. Георгиева, въ Виеннъ у Г. Ат. Михайлова, въ Прага у Г. Злати М. Рачова, въ Одесскъ у Г. Николая Хр. Палаузова и Г. Ст. Тошковича, въ Метелица у Г. Гера Кръстюва, въ Севлиево у Г. Мина Радкова, въ Солунъ у Г. Константина Динга, въ Родесъ у Г. Петра Илиевъ.

Листове-тъ на Българскитѣ Книжици ся пушта въск Мѣсидъ на 15 и на 30.

Цѣна-та на годишно-то изданіе ся прѣдплащане върѣмѣнно и се: За въ Цариградъ 5 медж. среб. — цѣло Турско 5 $\frac{1}{2}$ медж. среб. — Сърбіи, влашко и Богданско 6 медж. среб.

ПРИВРЪМЕНЕНЪ РЕДАКТОРЪ И. НАЙДЕНОВЪ.

Дѣл три думы за Ново-Българска-та Книжнина.

Отъ нѣколко години насамъ съ утѣшеніе гледаме, че Българска-та книжнина съкоя година расте и число-то на Българскы Книгы изъ день въ день са умножава. Ние са радваме на това зашто-то знаете, че появленіе-то на книгы-тъ у единъ народъ е като една мѣрка, по коя може да измѣрва човѣкъ, каква е умственна-та дѣятелность на тоя народъ, въ каква степень са нахожда негово-то умственно развитіе. До гдѣ-то единъ народъ

не са е пробудилъ още нравственно, той не осѣща потребність за наука, той нѣма книгы на свой языкъ, той нѣма и книжнина. Отъ какъ единъ народъ са пробуди умственно и усѣти потребність отъ наука, и са зеам да ѣх тражи и да ѣх усвоава, то отъ само себе са разумѣва, че тоя народъ влиза въ единъ новъ періодъ на свой животъ. Тоя народный животъ и векъ исторический животъ. Тоя народъ прѣхожда векъ отъ единъ непитомень животъ въ единъ животъ новъ, животъ питомень. Сичкы почти народы броятъ свое историческо сщеще-

твovanje отъ него врѣме, отъ какъ съ са появили книги на тѣхенъ языкъ, отъ кога са е започела тѣхна народна **КНИЖНИНА**. За сществование-то на тия народы прѣди тоя периодъ, ако и да са говори нѣщо, се е нѣкакъ неопрѣдѣлено, се е тъмно, се подхожда и като истина, и като баснословно. Ето защо древня-та исторія на сичкы народы е прѣдметъ за изслѣдованія на учены-тѣ, археолозы-тѣ, историцы-тѣ, кои съсъ сичкы-тѣ си издирванія, сличенія и прѣдположенія, пакъ не можѣтъ да проникнѣтъ много надалечъ, и да обяснѣтъ *положително* тоя доисторический периодъ на народы-тѣ.

Това що са е случило съсъ други-тѣ народы, това истото е и за нашъ българский народъ. Отъкакъ св. Кирилъ и св. Методій изнаемѣриха българскѣ азбуки и са постави основа на Българската Книжнина, отъ него врѣме насамъ т.е. 862 год. слѣдъ Р. Х. и до наше врѣме, исторія-та Българска е извѣстна. То са знае, чи Българский народъ броилъ не само столѣтія, нѣ може и тысячелѣтія на свое сществование на тоя свѣтъ и прѣди книжнина-та си, прѣди 862 година, — нѣ ные нѣмаме писменны за това намятницы, ищото е до сега казано или писано, се е основано на прѣдположенія, за кои съкой почти отъ учены-тѣ си има и различно мнѣніе. Отъ 862 и до наше

врѣме са изминува тѣхлядо години. И въ разстояніе-то на това врѣме пакъ съгледваме, че въ кои-то врѣмена Българската Книжнина е сществовала, на тия врѣмена и исторія-та българска е по извѣстна. Напротивъ, тия периоды, кога българска-та книжнина не е произвождала нищо, тия периоды, оставатъ непълни въ историческо отношение, и са принѣжда човѣкъ да прибѣгва къмъ книжнина-та на други народы за да набави праздно-то мѣсто въ исторія-та си, кое останѣло необяснено отъ свои источники.

Читатели-тѣ наши разумѣватъ че сществование-то на книжнина-та у единъ народъ е неговѣ-та нравственна сила, неговый умственный животъ, негово-то историческо сществование между други-тѣ народы. Това ясно показва колко драгоцѣнно нѣщо е народна-та книжнина за съкой народъ, и поради това, каквѣ голѣмѣ грижѣ трѣба да има, и каквы жъртвы трѣба да чини съ драго сърдце съкой, кой обыча народъ-тѣ си, като да са съхрани това що е останало отъ старо врѣме, и да са спомага усердно на съкое прѣдпріятіе, кое поддържа сегашнѣ-тѣ книжнѣ и и дава срѣдства за по засилено развитие и напредоване.

Нѣкои отъ наши отписватели вы извѣстятъ, че ти ще са потрудѣтъ да съставѣтъ пѣмѣнь спи-

сѣкъ на сичкы книги и рѣкописы
отъ наша Старо-Българска, бога-
та **КНИЖНИНА** що сѣ са увар-
дили до сега въ различни църквы,
монастыри, училища и книгохра-
нилища, като бѣлѣжѣтъ отъ своя
страна. На кѣ со съдържаніе-то и
оцѣненіе-то на сѣкой отъ тыя ста-
ры памятницы. Отъ наша страна
на пълно имъ съчувствоуемы и имъ
прѣдсказваме, че сичкы българскый
народъ ще имъ поблагодари за
тѣкъвъ полезенъ трудъ.

Отъ друга страна, много бы бы-
ло добръ да са съставяше пѣлень
списѣкъ и на книги-тѣ що
сѣ са появили отъ врѣме-то
на възрожденіе-то на българска-та
книжнина. Сичкы постары Българе
помнѣжѣтъ че прѣди 40-50 години
българска-та книжнина бѣше са
почти заборавила и отъ самы-тѣ
Българе. Тя не произвождаше ве-
къ нищо ново и съществуваше
само въ въспинаніе-то на Ста-
ро-българскы-тѣ книги. То бѣше
врѣме, кога грѣцкы-тѣ Владыцы
едни отъ простота, а другы съ у-
мыселъ и съзнаніе бѣхъ приспади
народно-то чувство така, що наро-
дъ-тѣ бѣше дошелъ до самозабве-
ніе почти. Въ българскы църквы
и училища, на много мѣста, бѣл-
гарскый языкъ бѣше изоставенъ
сѣвѣмъ, и на мѣсто-то му бѣше
са намѣстилъ незванъ гостянинъ —
грѣцкый языкъ. Цѣло столѣтіе прѣ-

ди това врѣме прохода безплодно
за българска-та книжнина. Една
печална пустота, едно мръвило
бѣше налетѣло по Българско. —
Оставяме това врѣме, кое възбу-
ждава толкова неприяты въспоми-
нанія. — Настѣпва 19-ый вѣкъ
и Книжнина-та българска отново
са явява на свѣтъ божій. Отъ но-
во са прояснява крѣгзоръ-тѣ, и
Книжнина-та българска, коѣмыс-
ляхъ за унищоженъ безвъзвратно,
пакъ са съживява, нѣ като слѣдъ мно-
гогодишнѣ тежкѣ болѣсть, неможе
изеднѣжъ да са съземе и да дой-
де въ себѣ: ней прѣдстоѣжѣтъ но-
вы мѣжы и прѣпятствія отъ стра-
на на прѣдставители-тѣ на Грециз-
мъ-тѣ, и отъ немарене-то на са-
мы-тѣ Българе. При сичко това,
тя излазя побѣдителница изъ тая не-
равна борба.

Сичко що ся е нашло до сега
отъ Българскы писменны памятни-
цы, писаны отъ деветый Вѣкъ и
до начало на деветнадесетый вѣкъ,
сичко е писано на старо-българ-
скый языкъ, както той са е раз-
вивалъ хронологически. Само въ
начало-то на деветнадесетый вѣкъ
са появляватъ книги на живъ, раз-
говоренъ българскый языкъ. Отъ
тука започенва новъ періодъ за
Българска-та Книжнина, періодъ,
нареченъ *Возрожденіе на Бѣл-
гарска-та КНИЖНИНА*. За тая
ново-българска Книжнина пожегхе-

не ные да поговориме сега съ нашитѣ читатели.

Добро нѣщо бы было да си дадеме отчетъ — що е произвела наша-та книжнина отъ възрожденіе-то си до наше врѣме? Кои години сж были по производителны, а кои сж были по скудны или съвсѣмъ безплодны за наша-та книжнина? По новобългарскы-тѣ книги да види човѣкъ какъ е былъ разговорный българскый языкъ въ началото на сегашно-то столѣтіе, какъ е былъ во втора-та четверть на столѣтіе-то и какъ е сега? Каквы сж были понятія-та на наши-тѣ Българе за языкъ-тъ, за народность-та, за учение-то въ началото на това столѣтіе и каквы сж сега? Истина, че произведенія-та на книжнина-та изначало сж така слабы, що на право не можѣтъ удовлетвори по-горны-тѣ питанія, нѣ отъ тѣхныи-тѣ общъ видъ се може поне приблизительно да си състави човѣкъ понятие. Нѣ за да стане това потребно е да има човѣкъ подъ рѣка *сичкы* книги, кои сж издадени досега отъ 1800 — 1862 година. Може нѣкои отъ наши-тѣ учены да ги е събирали и да ги има така, що съставляватъ едно пълно българско книгохранилище. За съжалѣніе, до колко намъ е извѣстно, въ Цариградъ нѣма таково пълно книгохранилище на Българскы книги ни у одного отъ тукашны-тѣ Българе. И у кого-

то има по нѣколко си книжки и тѣ не са дръжѣтъ у редъ а сж въ немарене. Между това, години-тѣ са измѣнுவать и тыя скудны произведенія ставатъ библиографическа рѣдкость. Ные съсъ драго сѣрдце быхме заплатили петъ пѣти по голѣмъ цѣнѣ, ако бы да са наидяше *пълно* събраніе на ново-българскы книги. За това ные обръщаме на това вниманіе-то на наши-тѣ учители, наши-тѣ духовны лица, наши-тѣ българскы общины по градове-тѣ, да са потрудѣтъ да си съставѣтъ такыва книгохранилища догдѣ още може да са намѣрѣтъ тыя книги, защо съ изминуване-то на години-тѣ тыя книги не можѣтъ да са намѣрватъ. А на единъ Българинъ, кой казва че обыча народъ-тъ, радва са на сичко що е народно, казва, че му е на сѣрдце Българската *Книжнина*, а пакъ кога го попыташъ за Българскы книги, то или ги нѣма съвсѣмъ, или ако има 5—10 книги и тѣхъ не ги знае кѣдѣ ги е захвърлилъ изъ къщи, — на тѣкъвъ Българинъ това немарене е непросително и му докарва срамъ.

Врѣме е да започенеме да цѣниме и почитаме сами себе, та тогава да чакаме да добываме почетъ и отъ други народы. Ако покажеме съчувствіе къмъ тыя слабы, нѣ *първы* произведенія на наша-та ново-Българска книжнина, тогава ще

покажеме, че сме достойни съсъ свое-то усердіе да обориме и да съдѣйствуваме щото тая книжнина отъ день на день да крѣпне, да са развива и да произвежда още по съвършенни произведенія.

Нъ за да събира човѣкъ тия бъл-гарскы книги, трѣба да ги знае колко сж и кои сж, та тогава да ги тражи. Ные нѣмаме и пѣлентъ списъкъ на сичкы книги. Нъ то не ще е мѣчно такъвъ списъкъ да са състави. Ные съ признателность спо-менуваме тука името на покойный-тъ нашъ съотечественникъ Ивана х. Вас. Шопова, който са е потру-дилъ и е съставилъ такъвъ спи-съкъ на 1852 година. Тоя спи-съкъ е напечатанъ въ Цареградъ въ Печатница-та на Ц. Вѣстникъ, подъ това заглавіе:

Списокъ на Болгарскы книгы на нововозраждаема-та Болгарска Писменность въ XIXый вѣкъ. Собранный отъ Ивана В. Шопова. 1852, Мая 5-ю, Злат-ный Прагъ, въ Богемія.

Въ тоя списъкъ видиме, чи прѣвата книга на ново-българскый языкъ е: Молитвенный крѣнъ оуѣздимъ 1806 80 стр. in 12.

Втора-та книга е: Переводъ праз-дничныхъ поученій на цѣлый годъ, Софронія, Епископа Враджанскаго, на послѣ сж показаны наредъ сич-кы българскы книги, издадени отъ 1806 година до 1852. год. Безъ да припечатваме сичкый списъкъ,

ные ще забѣлѣжиме изъ общо въ коя година по колко книги има напечатаны. Ето ги:

На 1806 год. сж напечатаны книги 2

» 1817 »	—	»	—	»	—	»	—	1
» 1819 »	—	»	—	»	—	»	—	1
» 1824 »	—	»	—	»	—	»	—	1
» 1825 »	—	»	—	»	—	»	—	2
» 1828 »	—	»	—	»	—	»	—	2
» 1830 »	—	»	—	»	—	»	—	1
» 1833 »	—	»	—	»	—	»	—	2
» 1834 »	—	»	—	»	—	»	—	1
» 1835 »	—	»	—	»	—	»	—	10
» 1837 »	—	»	—	»	—	»	—	5
» 1840 »	—	»	—	»	—	»	—	1
» 1841 »	—	»	—	»	—	»	—	4
» 1842 »	—	»	—	»	—	»	—	8
» 1843 »	—	»	—	»	—	»	—	13
» 1844 »	—	»	—	»	—	»	—	12
» 1845 »	—	»	—	»	—	»	—	7
» 1847 »	—	»	—	»	—	»	—	5
» 1848 »	—	»	—	»	—	»	—	4
» 1849 »	—	»	—	»	—	»	—	12

На 1850 год. сж напечатаны книг. 26

» 1851 »	—	»	—	»	—	»	—	12
» 1852 »	—	»	—	»	—	»	—	10

142

Читатели-тъ видѣтъ отъ гор-ны-тъ числа доста ясно, какъ са приидива наша-та книжнина, т. е какъ испрѣво са появило по единъ книжка въ година-та, па послѣ са минувать по нѣколко години бес-плодны. Слѣдъ това, пакъ като да са посдобыва съ нова сила и произ-вежда не само по една нъ до нѣ-колко си книжки въ годината. Съ-

гледва са още, че отъ 1841 година Българска-та Книжнина не само показва че живѣе, нъ пристѣпва твърдо на напредъ.

По горѣ казахме, че сички-тъ книги сж 142, нъ ные мыслиме защо може да е имало още други книги, кои не сж были извѣстны а съставитель-тъ на списък-тъ, та на мѣсто 142, нека речемъ да сж были до 160 или 170 книги. Това е произвела Българската книжнина въ разстояніе на 50 години, т.е. средне число дохожда по 4-5 книжки за сѣкоя година. — По выше-то отъ тѣя книги сж прѣводъ отъ други язицы на ново-българскый языкъ. Самостоятелность и серьезны сѣчиненія на българскый языкъ въ тоя періодъ, то са знае, чи не можаше и да са очекувать, кога земеме въ съображеніе ничтожно-то състояніе на тогавашны-тъ българскы училища и сички други обстоятелства, кои не само не благоприятствовахъ, нъ направо противодѣйствувахъ на това начинаніе. Та поради това, колко и да сж слабы тѣя прѣвоначалны опыты, отъ кои са започенва възрожденіе-то на наша-та книжнина, прѣдъ наши-тъ очи тѣ си имѣтъ своѣж-тъ относителнѣ цѣнѣ и ные съ искренна признателность ще спомекуваме имена-та на тѣя Българе, кои спорѣдъ срѣдства-та и сила-та си потрудили са и сж направили на-

чало на това добро дѣло, съ кое-то тѣ сж принесли истиннѣ услуги на свой родъ, на свое отечество.

Ные прѣдставляваме честѣта на Редакция-та на Ц. Вѣстникъ за да покаже на наши-тъ съотечественници способъ-тъ, съ кой-то сѣкой отъ тѣхъ бы могълъ да добые реченный списъкъ на българскы-тъ книги отъ 1806. год. до 1852 година издадени.

Тука естествено са ражда пытане: Добръ, до 1852 година имали сме на ново-българскый языкъ 142 названія (книги). Сега сме на 1862 година ще рече минало са е отъ тогава цѣлы десять години. Любопытно и полезно было бы да са узнае въ тѣя послѣдны десять години съ колко и съ каквы книги са е обогатила Българска-та книжнина? Че книжнина-та въ това десятилѣтіе е учинила доста успѣхы и са е доста позасилила — това нѣма съмнѣніе, и това смѣло и съ утѣшеніе може да го потвѣрди сѣкой отъ наши-тъ, нъ потрѣбно е да са покаже число-то на издадены-тъ въ това врѣме книги. Трѣба да са допълни списък-тъ на покойн. И. Шопова и да са доведе отъ 1852. година до 1862, — Или де са състави отдѣленъ, вторъ списъкъ на ново-българскы книги за послѣднее-то дѣсятилѣтіе (1852—1862). Изисква са любовь

къмъ прѣдметъ-тъ за да распита човѣкъ българскы-тъ книгопродавцы, да разгледа сичкы книги, кои сѣ у тѣхъ нахождатъ, да разгледа тѣхны спискы. да надникне въ училища-та и да поиспита учители-тъ, — и, ако не ще да влязѣ въ обясненія подробно за съдържаніе-то, за достоинства-та на книги-тъ, то доста ще бѣде да ги приведе само въ хронологическый редъ, и да покаже за сѣкоя година, колко книги сѣ са напечатали, като испише отдѣлно на сѣкоя книга пълно-то ѣ заглавіе.

Кой-то отъ наши-тъ Българе са земе да състави тоя списъкъ, нека бѣде увѣренъ, че съ това ще заслужи похвалъ и благодарность отъ свои зѣотечественницы. Колко и да са прѣдставлява изъ пръвъ пѣтъ че таково занятіе е не тѣй интересно, сухо, нѣ да бѣде увѣренъ съставитель-тъ, че тоя му трудъ ще чини прѣдъ книжнина-та и прѣдъ умны-тъ хора повыше, нежели прѣводы, нежели слабы опыты отъ съчиненія.

И така, нека видиме, кой отъ наши-тъ учители, или други достойны любители на народна-та наша Книжнина, ще са земе да сврши тѣхъ работѣ. Това не е кивжка, коя като са прочете единъ пѣтъ, послѣ са захвърля и са почти забравя заедно съсъ име-то на съчинитель-тъ или прѣводитель-тъ. Списъкъ, за кой-

то говориме тука, е такава книга, коя са брой като услуга на науката, и поради това и име-то на съставитель-тъ са споменува изъ рода въ родъ отъ сичкы, кои има да учѣтъ или да пишѣтъ исторіи-тъ на ново-българска-та Книжнина.

Обръщаме думъ-тъ си къмъ сичкы наши читатели и братскы имъ напоминаваме, че кога векъ разумѣхме, че наредната книжнина единъ народъ е негова-та нравственна сила, кога векъ знаеме, че нравственна-та сила стои по високо отъ материална-та, кога развитіе-то на Книжнина-та у единъ народъ показва степень-тъ на негова-та умственна дѣятельность, — кога съ една дума, сме разумѣли векъ велико-то значеніе на народна-та си книжнина, — то нека сичкы съдружно да съдѣйствуваме, нека сичкы жертвуваме, нека словомъ и дѣломъ подпомагаме на сѣко прѣдпріятіе кое бы могло да засили развитіе-то на наша-та ново-возродена българска Книжнина, съ коя да можеме да са развиваме и ные сами умственно, и съ кой-го и прѣдъ други-тъ народы да са покажмѣ, че българскый народъ живѣе не само тѣлесно, нѣ и духовно, и въ свои-тъ умственни дарованія не е подобенъ отъ други-тъ образованны народы въ Европа. Като са трудиме за образованіе-то си, ные съ това ще са покажмѣ още и признателны подданницы на Ученолюбивый-тъ нашъ Царъ Султана, кой съсъ

свои-гѣ наредбы въ Широко-то си царство дава лесникъ на сички подвластны нему народы да придобыватъ наукъ и да са ползуютъ отъ плодове-тѣ ѿ, съ кое заслужва отъ сички честь и слава.

ДОПИСКИ ОТЪ БЪЛГАРСКО.

САМОКОВЪ, 12 Маія 1862

Наши-гѣ училища бѣха дошли до голѣма безредница, нѣ сега, слава Бѣгу, се понаредихъ. Ние пригласихме за главенъ учитель Г. Георгія Икономовича. Полезна-та служба на тоя момѣкъ и въ други мѣста го прѣпорѣчва доста добръ и за нашъ градъ. — Намъ бѣше досрамяло отъ съѣдны градове и села гдѣ бѣхъ се отворили дѣвически училища, а ние у Самоковъ нѣмахме таково заведеіе. Тая година и това са нареди: По-разумны-гѣ наши граждане се споразумѣха, съкой шо можаше, принесе въ даръ, и, не само стана начало и сега дѣвойки-гѣ са учѣтъ, нѣ и училище дѣвическо отново си правиме. Учителка-та е Госпожа Недѣля Петкова.

Съ божяволя, и на царско здраве, кога наредъ-тѣ нѣши са поубразува, той ще се ослободи отъ много лопавины а още и отъ суевѣріе.

Да Ви кажъ двѣ думы за суевѣріе.

Отъ нѣколко врѣме насамъ сѣ се появили въ наше окръжіе шар-

латаны, кои прилѣсъ тѣвѣтъ нашъ на боженъ народъ, и го стѣблчатъ немилостиво. Ти шарлатаны сѣ открили агіазмы, други мѣста, и мѣхтъ тамъ простый народъ като имъ разказватъ ужъ чудесіи и съвѣща. Тѣ сѣ почти усвоили села-та: Сестримо, Авликей, Поповане, и Ковачевцы. (а)

СОФІЯ 1862 Маія 9.

Появленіе-то на « Б. Книжици » отново обна родва сички ни. Я вѣркамъ да имъ се убадимъ. Тая годива пролѣтъ-та у насъ се появи по-рано отъ други години, и съидбы-тѣ по поле-то така силно сѣ покарjali, катого да сме у іунія мѣсяць. Прѣдвиджа се добъръ берекетъ у свѣ.

Великденъ празнувахме тая година много добръ. Замѣчательно е,

(а) Трѣба градскы-гѣ Общины или самы или чрезъ мѣстно-то началство да гонѣхтъ тия шарлатаны, кои така безочливо се подиграватъ съ свѣта-та вѣра. — Гръцк. газета Омонія пише отъ 26 Маія, че и въ цариградъ хванали единъ таквъ шарлатанинъ. Той хубосникъ былъ единъ грѣцкый Архимандритъ, Кирилъ. Отъ нѣкое врѣме насамъ той ходялъ изъ къши-та по Татавля да чете на болны хора, и казвалъ, че му са являвала ужъ Свѣта Богородица и разговаряла съ него, а по нѣкогашъ разговарялъ и съ Веелзевула! Гръцката Патріаршія е хванала тия дни тоя шарлатанинъ и го е намѣстила въ затворъ да ся разговаря тамъ, колко ще, съ свѣтъ прѣтель-тѣ си Веелзевула. Това исто-то сѣ дѣлжы да учинѣтъ и Самоковцы съ свѣтъ чудотворцы. Гед-